

**SAŽETAK PRESUDE
DHABI PROTIV ITALIJE
OD 8. TRAVNJA 2014. GODINE
ZAHTJEV BR. 17120/09**

Podnositelj je isključen iz kruga osoba koje imaju pravo na obiteljski dodatak isključivo zbog svoje nacionalnosti

ČINJENICE

Podnositelj zahtjeva bio je državljanin Tunisa koji je u relevantnom razdoblju živio u Italiji na temelju zakonite boravišne i radne dozvole. Godine 2001. podnositelj je zatražio obiteljski doplat, sukladno Zakonu iz 1998. godine. Smatrao je kako mu, unatoč tome što nije talijanski državljanin, što je bio zakonski uvjet, pripada pravo na navedeni doplat temeljem Euro-mediteranskog sporazuma koji je Italija ratificirala 1997. godine.

Nakon što je njegov zahtjev odbijen, podnositelj je podnio žalbu. U žalbi je zatražio da nadležni žalbeni sud postavi prethodno pitanje Sudu Europske unije u Luksemburgu o tome je li, prema Euro-mediteranskom sporazumu, dozvoljeno tuniskom radniku odbiti zahtjev za obiteljski dodatak iz Zakona iz 1998. godine. Žalbeni sud, da potom i revizijski sud odbili su podnositeljev zahtjev za obiteljski dodatak, bez postavljanja prethodnog pitanja Sudu Europske unije.

OCJENA SUDA

Nacionalni sudovi protiv čijih odluka nema prava žalbe prema domaćem pravu obvezni su obrazložiti svoje odbijanje da podnesu prethodno pitanje Sudu Europske unije o tumačenju prava Europske unije, imajući u vidu iznimke koje su uspostavljene u sudskoj praksi Suda Europske unije. Trebaju, dakle, iznijeti razloge zbog kojih smatraju da pitanje nije relevantno, da je Sud Europske unije već protumačio spornu odredbu ili da je očigledno na koji način treba primijeniti europsko pravo, bez ikakve dvojbe.

Stoga, kad Europski sud razmatra članak 6. Konvencije u ovom kontekstu, njegova je dužnost utvrdili jesu li domaće odluke odgovarajuće obrazložene. U ovom predmetu, Sud je utvrdio da protiv odluke Kasacijskog suda nije postojalo pravo žalbe. Stoga je taj sud bio obavezan obrazložiti zbog čega odbija postaviti prethodno pitanje o primjeni europskog prava. Međutim, Kasacijski sud nije se ni na koji način osvrnuo na zahtjev za postavljanje prethodnog pitanja Sudu Europske unije, niti je obrazložio zbog čega smatra da tom sudu ne treba postaviti prethodno pitanje. Dakle, iz obrazloženja nije razvidno smatra li nadležni domaći sud to pitanje irelevantnim za predmet, ili smatra da je pitanje odnosi na odredbu europskog prava koja je dovoljno jasna ili već protumačena od strane Suda Europske unije ili pak da je domaći sud jednostavno ignorirao pitanje. Obrazloženje Kasacijskog suda ne sadrži

nikakvo pozivanje na sudsku praksu Suda Europske unije. Ovo je Sudu dostatno da zaključi da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije.

Budući da se pitanje povrede članka 14. Konvencije i diskriminacije uvijek razmatra zajedno s pitanjem povrede nekog od drugih temeljnih prava iz Konvencije, Sud je razmatrao je li došlo do povrede članka 14. zajedno s člankom 8. Konvencije (pravo na poštivanje privatnog i obiteljskog života).

Sud je utvrdio kako je podnositelj zahtjeva tretiran drugačije od radnika EU koji su, poput njega, imali velike obitelji. Za razliku od tih radnika, on nije ma pravo na obiteljski dodatak jer nije bio državljanin države članice EU.

Dakle, podnositelj je isključivo zbog svog državljanstva bio u lošijem položaju od drugih osoba u sličnoj situaciji.

Pri ocjeni je li postojalo objektivno i razumno opravdanje za takvu razliku u postupanju, Sud je primijetio da je podnositelj imao zakonitu boravišnu i radnu dozvolu u Italiji, što znači da je dugoročno boravio u Italiji, a njegov je boravak bio u skladu s imigracijskim propisima. Bio je osiguran kod tijela kojem je plaćao jednake iznose osiguranja, na isti način i na istoj osnovi kao i radnici EU. Dakle, nije pripadao krugu osoba koje ne doprinose financiranju javnih službi, a kojima bi država imala legitiman interes ograničiti pristup skupim javnim uslugama. Iako je Sud prihvatio „nedovoljna proračunska sredstva“ kao legitiman cilj zbog kojeg je podnositelju odbijen zahtjev za obiteljski dodatak, naglasio je kako taj cilj sam po sebi ne opravdava različito postupanje prema podnositelju, te da su vlasti trebale postići pravičnu ravnotežu u odnosu na upotrijebljenu mjeru.

U pogledu proporcionalnosti mjere, Sud je utvrdio da je razlog zbog kojeg podnositelju nije odobren obiteljski dodatak isključivo njegova nacionalnost. Sud je naglasio kako bi ga samo vrlo jaki razlozi mogli navesti na to da zaključi kako je razlika u postupanju isključivo na temelju nacionalnosti sukladna Konvenciji. U okolnostima ovog predmeta, ne dovodeći u pitanju široku slobodu procjene koju uživa država u području socijalne politike, „nedostatak proračunskih sredstava“ koji je Vlada iznijela kao razlog nije dovoljan da uvjeri Sud kako je razlika u postupanju bila proporcionalna, a time i sukladna članku 14. Konvencije. Zbog toga je utvrdio povredu članka 14. zajedno s člankom 8. Konvencije.

PRAVIČNA NAKADA

9.416,05 eura - materijalna šteta

10.000,00 eura - troškovi postupka

Ovaj sažetak izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Sažetak ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te ne obvezuje taj Sud.

© *Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava.*